

1452

Veniu (PI 5)

(ALDC, IX, 2056. Veniu [PI 5])

La segona persona del plural del present d'indicatiu del verb *venir* (< VENIRE) en llat. era VENĪTIS, origen del cat. antic *venits* i del modern *veniu*, que ocupa la major part del domini (*v[e]niu*, *v[ə]niu*), inclòs el bal. (*v[ə]niu*) i l'alg. (*v[a]niu*); l'única diferència important és la var. *vinIU*, que trobem en parlars nord-occ., generada per assimilació de la [e] a la [i] tònica, però que també pot obeir a l'atracció de formes del present d'indicatiu (*vinc*) i de subjuntiu (*vinga*),

que posseïen una *i* etimològica (cf. mapa 1448); en el mapa hem ajuntat la var. *v[i]niu* amb *v[i]niu* 90, 99, 102, 108, 112, 114, 117, 147, articulada amb una *e* doble tancada. Entre les var. més locals, notem *vingueu* 176, 177, resultat d'una interferència amb el present de subjuntiu, com ho confirma la desinència *-eu*; *venís* 87, 94 i *venit* 100, tributs a l'arag.; *veneU* 7, de Formiguera (capcinès), manlleu a l'oc. *Veniu* és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917.

